

Liesbeth,
Monoloog voor een jonge vrouw

Frank Theys

DRAMATIS PERSONAE

Liesbeth — *een jonge vrouw*

[Een klein bureautje met bureaustoel en een gettoblaster met koptelefoon.]

Liesbeth:

Dames en heren,
vandaag is 't weer zo:
—'k weet niet—
vandaag ben ik...chaos,
grote chaos,
dat ik,
ik denk dat ik mijn eigen ben
en dan voor een stuk voel ik,
ben ik mijn eigen niet omdat ik dat kleed hier aan heb;
dus voel ik mij:
ben ik verkleed;
ben ik...helemaal iemand anders;
en misschien dat mijn woorden óók anders zijn,
maar ik denk dat ze van mijn eigen komen.

Er is zo een periode geweest dat ik heel anders was;
eigenlijk veel meer ...open;
dat ik er zo vanalles uitflanst zo,
dat veel mensen schrik van mij hadden
en dat ze pas achteraf
—als ze mij beter leerden kennen—
dat ze dan zeiden dat ze dachten
dat ik helemaal iemand anders was...
Ik wás toen eigenlijk ook helemaal anders.
Allee, ik was mij, he;
ik was mijzelf;
ge zijt altijd uzelf;
allee, wat dat ge doet, ge zijt gij, he.
Maar ik bedoel, ge kunt in een bepaalde groep,
als ik mijn eigen niet ben,
als ik een dag rustig en graag alleen zou zijn,
denk ik, als ik dan in een groep kom,
die luidruchtigheid, maar dan, zo gewoon,
dus niet echt zijn hoe ik wou dat ik was.
Er is een erge leeftijd geweest !
Dat was van u te laten opvallen en zo;
dat bedoel ik met niet u echt zijn.
Dan was ik mij niet echt.
En ik vind dat wel boeiend,
als ge dan mensen leert kennen
die u echt leren kennen
en dan hoort ge dat zo:
«Hooo! Ik dacht dat gij een heel ander waart
en had schrik van u» en zo.

Allee, ge hebt er altijd die zich anders voordoen
dan dat ze zijn,

om populair te zijn.
Maar dat is niet vol te houden.

Ge kúnt —in bepaalde gevallen—
kunt ge wel anders zijn dan dat ge zijt,
in speciale omstandigheden.
Een vriendin van mij die zat eens in een auto
bij een persoon waarbij dat ze haar niet op haar gemak voelde
en ze zat daar de hele tijd te denken: «Gô, ik moet hier iets zeggen.»
Die was zodanig in paniek,
die werd bijna hysterisch,
gewoon omdat ze door de omstandigheden en door die persoon
het gevoel had dat ze iemand anders moest zijn.
Ze had eigenlijk totaal geen zin om iets te zeggen
en gewoon omdat ze dacht:
«Die persoon wil dat ik hier iets zeg»
en ze wist echt totaal niet wa (*verbetert zich*) -wat
en OOOHH! die sloeg zodanig in paniek
dat ze gewoon helemaal...
Allee, dat moet wel wat geweest zijn.

Er zijn er veel zo die van tevoren
—als er bijvoorbeeld iemand op bezoek komt—
die al zitten te denken van «OOH! Wat ga ik daar tegen zeggen?»;
in plaats van gewoonweg op 't moment te zien
waarover dat we zouden kunnen praten.
Want anders zegt ge maar niks, he zeg,
als ge niets te zeggen hebt.
Allee, dat vind ik toch.

Maar zij vond waarschijnlijk dat dat niet paste,
dat, als ge bij iemand op bezoek gaat,
dat ge dan moet praten.
Er zullen er altijd zijn die praten,
en dan praat ge gewoon zelf niet.
Allee, zo denk ik toch.
Als ik geen zin heb om iets te zeggen,
dan zeg ik:
ik zal een beetje luisteren
en als het mij interesseert
dan praat ik wat mee
en anders zwijg ik gewoon.
Ik heb zoiets van:
van al die die niks te zeggen hebben
zijn die die zwijgen 't aangenaamst.
Snapt ge?

Maar ja, als ge altijd maar ambetant gaat zijn tegen die andere
dan is dat precies dat ge die niet graag hebt.
Allee, ik vind dat.
Als ge iemand graag hebt

en ge gaat daar bij,
dan probeert ge altijd zo uw best te doen
om niet stom te zijn en zo, he soms.
Dat is toch in 't begin meestal zo
als ge die nog maar pas leert kennen;
want daarna, als ge die beter kent,
dan durft ge al meer over uzelf zeggen
en dan gaan de anderen ook uw gebreken zien,
maar dan zullen ze die wel aanvaarden,
dat denk ik.

Allee, misschien niet altijd, maar toch meestal;
want ik ken iemand die ik heel graag heb,
en ik ken die nu al heel lang,
en ik doe daar nu nog mijn best voor
dat ik daar niet te stom tegen doe;
ook omdat ik niet wil dat die afziet daarvan.
Allee, ik wil daar echt mijn best voor doen.
Want ik denk,
naarmate dat ge iemand leert kennen
dat ge nadenkt:
wil ik daar nu goed bij staan,
wil ik die nu verdriet doen of niet
en dan maakt ge een beslissing:
't Kan mij niet schelen,
hij moet mij maar nemen zoals ik ben
ofwel:
Ja, ik wil mijn best doen
en als ge dan nog gebreken hebt,
dan zal hij u wel nemen zoals ge zijt,
maar dat ge uw best ervoor gaat doen.

Awel ja dus,
vooral in 't begin als ge iemand pas leert kennen,
ik doe dan altijd heel gewoon.
Ik denk dat ik dan erger ben;
dan als ze mij achteraf leren kennen.
Nu is 't in 't begin altijd zo 'n eerste gedacht van mij van «pfff!».

(Denkt eventjes na over wat ze zelf gezegd heeft)

In 't begin,
als ge daar pas mee bevriend zijt,
dat ge echt probeert daar heel goed mee te staan,
zodat ge eigenlijk u anders voordoet,
dat hij uzelf niet ziet,
dat ge u verschuilt achter iets,
en dan, als ge zegt:
hij moet mij maar nemen zoals ik ben,
dat het dan anders wordt
en dat ge eigenlijk helemaal zo niet zijt

en dat dat uitkomt,
en dan heeft die ander u misschien niet graag meer.

Maar ja, dat hangt ook weer van persoon tot persoon af.

Ik denk dat in bepaalde gevallen,
als ge die persoonlijkheid,
ge kent die nooit perfect,
en als ge in bepaalde omstandigheden,
dan gaat ge toch een beetje die dingen verdraaien,
ge begint over bepaalde dingen na te denken,
over uw gedrag,
en ge probeert anders te doen;
maar dat komt voor sommigen niet echt over
en 't is dan dat ge daarmee moet oppassen,
als ge dan met een persoon zit te praten
en ge doet niet echt écht
dat ze u dan niet gaan aanvaarden,
dat denk ik.

Okee, ik weet wel wat ze daarmee bedoelen,
geheel uzelf,
zo hoe dat ge echt,
ik bedoel,
hoe dat ge echt gewoon doet,
en u echt,
als ge iemand tegenkomt en dan zegt: «Oei!»
Pak nu...als ge op iemand verliefd zijt.
Of ook als ge ouder wordt,
dan zijt ge toch ook niet meer dezelfde,
want ge wordt beïnvloed,
door uw omgeving en zo,
door wat er allemaal gebeurt,
met wie dat ge trouwt en zo.
Maar waar dat ge helemaal uzelf kunt zijn;
waar ge u niet moet inhouden voor bepaalde dingen.
Ik zeg: ik ben mijzelf
als ik op een ander kan reclameren als het mij tegensteekt.

(stilte. Verstrooid in haarzelf met vroegere gedachten bezig.)

Dat ge op dat moment wel liever anders zou zijn...
Okee, als mijn vader daar zegt dat dat fout is,
wat ik dan gedaan heb,
dan vind ik dat hij gelijk heeft,
maar toch vind ik dat ik dat moest doen.
Allee ja, dat is zo,
als hij nu bijvoorbeeld zegt:
«Ja, ge had dat anders kunnen zeggen»,
okee, maar ge zijt altijd uzelf, he,
als gij dat daar zo zegt,
dan zijt ge nog uzelf.

Ge zijt *anders* uzelf,
maar ge zijt wel uzelf, vind ik;
'k weet niet,
ik vind niet dat ge kunt zeggen
dat ge uzelf niet zijt,
ge zijt altijd uzelf.

(*Stilte*)

Of als ik zo eens rustig op mijn gemak alleen wil zijn,
dan kom ik naar hier.
Ik lieg soms thuis,
dat ik zeg dat ik ga lopen
en dan kom ik naar hier.
Dat is hier een plekske dat niemand kent;
ook mijn vader niet.
En als ik eens op mijn gemak wil zijn,
dan kom ik naar hier.
't Is hier stil,
gewoon rustig, eens zitten zo,
wat nadenken, zo tot mijn eigen komen.

(*korte stilte*)

Ik vraag mij ook af,
als ik zo aan 't denken ben bij mijn eigen,
wat de anderen dan aan 't denken zijn bij hún eigen.
Dus als ik nu zo met u zit te praten,
dan vraag ik mij af:
denkt gij soms ook van die dingen,
zo van «Wat doe ik nu? »

Ik vind dat 'k weet niet hoe vervelend
als ge zo tegen iemand aan 't babbelen zijt
en dan zit te denken van «Wat denkt die nu op dit ogenblik?»
En ge kunt daar nooit achter komen.
Dat ik eens met die persoon zou willen verwisselen
om te weten wat die persoon over mij denkt.
Of als die iets zegt,
zegt die wel helemaal de waarheid
of zegt die iets helemaal anders
of denkt die: «Wat zegt ze nu weer!»

Allee, maar wat vindt gij echt,
dat echt is dat zelf —uzelf;
hebt gij een uzelf ?
He? Hebt gij dat soms, een uzelf ?
Awel, ik heb dat *niet*!
Ik *vind* dat niet.
Ik zoek daarnaar en ik-vind-dat-niet!
Ik weet dat niet, wat mijzelf is.

Ik denk dat er ook veel mensen zijn
die veel te weinig nadenken.

Ja, en ik denk dat er zo veel mensen zijn
die passief doen van «Doe dat!»
en dan doen die dat gewoon;
die denken daar niet bij na
omdat ze dat niet gewoon zijn zeker.
Allee, ik vind dat ge dat dan wel kunt zeggen.
Als ik in mijn ambetante ben,
dan kunt ge maar beter uit mijn buurt blijven.

(Ze begint er zelf een beetje mee te lachen)

Nee, maar 't is juist,
als ik zo vies ben,
dan kan er soms wat uitkomen.
Soms dat ik zo heel hard begin te roepen,
—allee, ik ga dat hier nu niet voordein, he—
—*Wil* ik het eens doen?—
Nee, dat is zo gemaakt.
Maar soms, allee, als ik wil, serieus hard,
dat ge er soms zou schrik van krijgen.
Eergisteren —of wanneer was 't?
Wacht, wat zijn we vandaag?—
Woensdag^(*) geloof ik, toen was 't erg;
maar vandaag voel ik mij goed, denk ik.
Allee, ik ben vandaag toch nog niet lastig geweest
—of wel soms?

Nee, ik voel mij heel goed.

Goh! ik zou iets willen *doen*, he!
Zo eens iets zots zo;
een liedje zingen of zo, misschien, maar...
Nee, dat is ook zo helemaal onnozel zo!
Maar... Wacht, he...

Wat ik ook vind,
vroeger was ik zo echt praatziek
en babbelde ik voortdurend.

Allee, ik ben iemand die zich graag op de achtergrond houdt,
en toch heb ik ook heel graag, allemaal contacten en zo,
een hele harrewar,
en ik kan bij mijzelf die twee niet combineren.
Omdat ik nu over 't algemeen 't één figuur ben
terwijl ik vroeger altijd 't ander was
en ik wil dat dat terugkomt want dat is heel erg.
Allee, dat begint nu stilaan terug te verbeteren, hoor;

(*) Drie dagen vóór de dag van de opvoering.

maar die ene kant die blijft toch nog altijd ergens hangen,
dat wordt allemaal onder elkaar;
en ik denk ...dat ik niet zoveel mag denken,
dat ik beter eens echt goed doordenk
van: «Wat wil ik nu?»,
van «Dat zal ik!» en dat dan doen.
Ik vind, dat heeft ook iets van dat echt zijn.
Daar straks dus wat ik daarjuist verteld heb van mijn vader
als ik zo ben tegen hem
dan heeft die zo'n gedacht dat ik zo ben;
maar ik ben zo niet, he, eigenlijk,
zo luidruchtig;
ik ben dat wel
maar ik ga daarmee eigenlijk niet akkoord
dat ik zo ben.

(denkt na)

dus wacht, he,
hij denkt dat ik zo ben, altijd, he,
dat ik dat graag doe en zo;
maar ik wil dat ook,
ik ben zo,
maar als ik gewoon rustig ben,
ben ik niet zo;
als ik gewoon contact met hem heb,
ben ik niet zo;
ziet ge,
dat bedoel ik met echt en niet echt;
tegen hem ben ik...
Ja, laat maar zitten.

Alee, ze willen dat thuis niet, he,
dat ik met Peter ga.
Hij is op een avond mij eens willen komen halen.
Mijn vader toen!:
zo WHAM! de deur dicht voor zijn neus.
Hij pakt mij bij mijn haar,
en zo sleurt hij mij door heel den hof
dat ik een hoer ben.
Maar zeg allee!
Een hele week ben ik toen mijn kamer niet uitgemogen.
Allee, ik vind dat hij gelijk heeft, he;
dat ik daarvoor misschien nog te jong ben of zo;
maar zoiets!
Ik vind: ge zoudt dan toch wel kunnen praten.
Maar nee, dat is nu al bijna twee maand
dat hij geen woord meer tegen mij zegt.
En Peter, die laat ook niks meer van zich horen.
En ik zit hier maar.
Ik heb zo,
overlaatst,
met Guillaume afgesproken.

Ha ja!
Ik had het toen al uitgemaakt met Richard, he.
Hij noemt mij daar een stomme trut, ha ja.
Zeg!
't Ben altijd ik die moet afkomen met iets om te doen.
«Wat is 't dat ge zoudt willen doen?» vraagt hij dan.
Maar hij zal ook nooit met een voorstel afkomen, he.
Maar, pffh!, 't is nu toch gedaan.
Maar,
ha ja, wat ik wilde vertellen:
Ik ben dan weggeweest met Guillaume.
Ik langs achter door 't venster
en WHEIAM! wij weg, jong, dat was neig!
Mijn vader! Kwaad!
Die had dat ontdekt!
Die moet komen zien zijn of ik al sliep of zo.
(Ik had niks gezegd, he.)
Hij bellen naar Fenella dat ik daar niet was.
Chance, die was alleen thuis en zij zo
(achteraf heeft ze mij dat verteld):
«Ja, die zit juist in haar bad.»
Allee, die dacht: «Ik zal maar zoiets zeggen.»
omdat, normaal spreken wij af
dat ik bij haar blijf slapen of zo.
Hij onmiddellijk in zijn auto,
komen zien
en zij: gedaan of ze daar nie was.
Mijn vader, jong!:
die langs achter.
Mijn vriendin, die kreeg bijna een hartattack!
Ha ja! Die kende mijn vader niet eens!
Die wist niet wie dat dat was!
Die dacht dat wel,
maar toch niet dat die zo langs achter
ging proberen binnen te geraken!
Die werd bijna hysterisch!
Die vertelt mij dat zo.
Die heeft toen echt in haar broek gedaan.
Die dacht natuurlijk: dat is een inbreker, he.
Toen mijn vader die door 't venster daar zag staan!
Heeft die de ruit ingeslagen, jong,
en daar ambras staan maken!
Mijn vriendin, die heeft afgezien!
Die heeft moeten vertellen waar ik zat natuurlijk;
die werd bijna bewusteloos geslagen!
Toen mijn vader in die dancing binnenkwam!
Jong! Ik wist niet wat ik zag!
Die kwam daar op mij afgestormd!
Begint die mij daar over de dansvloer te sleuren
en te sjotten en te doen!
Amai! Een stuk of vijf gasten op hem gevlogen;

hem daar buitengesmeten en op de gang staan afkloppen, zeg!
Die zag er nogal uit!
In de auto heeft die geen *woord* meer tegen mij gezegd!
Die zijn gezicht!
Ge had dat moeten zien!
Die zag compleet blauw en opgezwollen langs alle kanten!
Ge zaagt die zijn ogen niet meer!
En die zijn neus, die stond helemaal scheef naar links!
Dat was raar!
En al dat bloed, over heel zijn bloes
en gans over de auto!
Thuis, toen wij thuiskwamen,
die stapte uit en die valt daar ineens op de grond zeg;
die lag daar helemaal bewusteloos op de oprit zo.
Ik: «Die is eraan, he.»
Heb ik daar staan roepen en tieren!
Heel de buurt bijeengekeeld.
Dat was een hersenbloeding, jong!
Dat is daar nog een spel geweest, ge kunt denken!
Die kon in 't begin niet meer spreken of niet meer gaan.

(Verstrooid zuchtend:)

Maar ja.

(Trekt haar schouders op en laat ze snel weer vallen.)

In ieder geval, ik weet niet,
ik vind dat ge best van in 't begin gewoon uw eigen zijt;
zelfs al doet ge 't niet, he,
—allee, ik doe het soms ook niet—
maar dat ge zegt dat ge toch beter de waarheid had gezegd,
want dat ze er toch gaan achter komen.
Dat ge uw best ervoor gaat doen.
Allee, ik doe echt mijn best om gewoon, te zijn.

Dat is te zien hoe dat ge u vindt, he.
Maar dikwijls
ik zoek mijn eigen
en dan denk ik:
Gôh! al dat nadenken!
gewoon handelen en dan zie ik wel wat ik doe
en dan zie ik automatisch veel dingen van mijn eigen,
want als ik zit te denken van:
dat moet ik doen en dat niet,
pfff!, dat is zo stom,
dan geraak ik er niet.

Omdat, door niks te weten,
krijgt ge soms inzicht in de dingen.

Dat heeft ook te maken met theorie.
Ge kunt dus alles van buiten leren en zo;
maar ge kunt ook bepaalde dingen gewoon aanvoelen
door een soort van intuïtie
en dat is toch ook niet echt weten.

Dat is eigenlijk ook dat weten wegdoen.
Er niet over nadenken, maar gewoon doen.
Ja, ik denk dat!
omdat ge door zoveel te weten
alles door elkaar gaat beginnen denken,
dat ge op de duur niet meer weet,
dat ge gewoon eens zoudt *doen* gewoon,

(zingt, op melodie van de 'Kanonensong' uit de 3 Groschen Oper:)

*Gewoon uw eigen zijn,
dat is het beste,
de rest dat telt niet mee.
-nee-
de rest dat komt vanzelf.*

(Ze loopt naar de ghettoblaster.)

Wacht, ik ga u iets laten horen.

(Ze gaat met de ghettoblaster aan het bureautje zitten. Uit een lade van het bureautje haalt ze de CD «I do not want what I haven't got» van Sinéad O'Connor. Ze legt de CD op, haalt het tekstboekje uit de hoes en trekt de koptelefoon uit. Tijdens deze handelingen zegt ze het volgende:)

Ik vind dat er de laatste tijd weer veel schone liedjes zijn.
Er is zo een tijd geweest —
maar nu vind ik, allee, 'k weet niet,
er zijn toch veel toffe dingen al gemaakt.

(Ze heeft zich geïnstalleerd, zoekt in het tekstboekje en kiest de muziek.)

Dat hier vind ik heel goed.
Of wacht, dat begin is ook heel goed.

Muziek (Sinéad O'Connor - I am not like I was before):

*«I can't cope with the surrounding
To accept the things I cannot change,
Courage towards the things I can
And the wisdom to know the difference.*

I am not like I was before --

Dat vind ik heel goed;
zo een zin over hoe ik mij voel:
--I thought that nothing would change me--

Ik was niet zoals gisteren en ik ben niet zoals eergisteren en zo.
En gisteren was ik niet zoals drie dagen ervoor.

--I was not listening anymore--

Allee, ik ben op een heel moeilijke leeftijd.

--Still you continued to affect me--

Ik denk dat dat voor alle jongens en meisjes is van mijn leeftijd,

--I was not thinking anymore--

vooral voor meisjes.

Allee, ik ben vreselijk aan 't veranderen en zo.

--although I said I still was...»

(Ze zoekt verder in de tekst en spoelt de muziek door. Omdat dit een storend lawaai maakt, steekt ze de koptelefoon in en zoekt zo verder. Dan, luid, met de koptelefoon op:)

«How could I possibly know what I want.»

Omdat ze altijd zeggen:

«Maar allee, wat wilt ge nu?»

omdat ik zo altijd heel wisselvallig ben

en dan ga ik hun eens zeggen:

«How could I possibly know what I want?»

(Ze kijkt verder in het boekje, zoekt nog wat in de muziek en zet die dan stop. Ze neemt de koptelefoon af en leest verder in het boekje.)

Ha, dat is hier nog een heel stuk:

(leest:)

*«I see plenty of clothes that I like
But I won't go anywhere nice for a while
All I want to do is just sit here
And write it all down and rest for a while.»*

Vooral daar als ik zo ambetant ben

dan heb ik echt geen zin om ergens naartoe te gaan,

gewoon ergens zitten en schrijven zoals dat hier staat zo:

«I won't go anywhere nice for a while

All I want to do is sit here.»

Ja, dat vooral, de rest minder.

...

(Ze ligt met haar kop op het bureautje en speelt met het tekstboekje van de CD voor zich uit, zodat de ogen van Sinnéad O'Connor op het frontblad van het tekstboekje goed zichtbaar zijn.)

«I'm not listening anymore,

I'm not thinking anymore.»

Dat is ook iets dat ik dikwijls voor heb,

zo van: «Flut zelle nu!»

... Ik luister niet meer en ik denk niet meer.

Thuis ook zo, zo van:

«Ons Liesbeth, die gaat nooit de ware vinden.»

Maar he! als ze dat zo dikwijls zeggen, dan blijft dat toch wel ergens hangen, zelle!

Als ik opnieuw zou mogen kiezen,
dan had ik toch iets anders gedaan dan waar ik nu mee bezig ben;
Sint-Lukas of zo.

Omdat die toch...allee, 'k weet niet...

Maar ja, daar zit ook niet zó'n grote toekomst in, he.

...

Awel, soms, soms zou ik echt willen dat ik dood was.

Phh, 't kan mij toch niet schelen.

Of nee! Een kindje krijgen!

Dat zou ik graag doen!

Dat is toch ook iets schoon!?

(Plechtig:)

Ik bijna dood, dat kind iets nieuws, he.

Allee, nee, maar allee maar.

Allee, mijn leven dat is bepaald, he.

Allee, nog niet helemaal maar toch:

ik heb al veel dingen meegemaakt, niet meegemaakt;

Dat kind, dat begint vanaf nul,

dat kan nog veel doen.

Allee, had ik mogen teruggaan,

dan had ik nu Sint-Lukas gedaan of zo.

Maar ja, dat is nu te laat, he.

En ik had nog veel willen reizen misschien.

Okee, dat kan ik nu nog, maar toch;

dat zijn toch al allemaal dingen die —ik weet niet— die ik vind,

die ik gemist heb.

Pfifr....

Wacht he.

Dus wacht he.

Ge gaat op,

maar ge kunt-niet-blijven-opgaan,

en dan gaat ge weer af.

Wij zijn maar aan 't stijgen en aan 't stijgen

en er gaat iets moeten kapotgaan;

want ge kunt niet blijven groeien.

En ge hebt storm en regen en wind

—ge hebt dag en nacht

—Ge hebt bergen en dalen

—en dan weer vlakke stukken,

maar ge geraakt er overal door,

ge komt er gewoon.

En ge hebt woestijnen en bossen.

Met bloemen in die bossen,

dat zijn de schone dingen in 't leven.

En er zijn er die op die bloem willen ingrijpen,
die die willen vertrappelen of zo;
maar er blijft toch nog altijd iets van over;
allee, er is volgens mij toch nog altijd iets
dat blijft bestaan,
een stuk dat van u alleen is,
waar niemand aan kan,
gijzelf ook niet, he.
Allee, ge blijft toch altijd een beetje vreemd voor uw eigen.

(staat recht)

Thuis ook zo,
maar ge komt er gewoon.
Allee ja.
Wacht he.
of wacht!! Ik ga een liedje zingen!
Nee! Dat is zo gemaakt!
Wacht he.

Ik loop graag he;
dat is nog zoiets,
dat is zo mijn eigen er uithalen,
omdat ik altijd het gevoel heb
dat ik mijn eigen niet vind in mij.
Ik heb mijn twee personen gevonden:
mijn vader en mijn moeder
dat zijn die twee dat ik ben
en dat ik niet weet,
ik wil niet mijn vader zijn
en ik wil niet mijn moeder zijn,
en nu zit ik er tussen zo;
ik ben aan 't zoeken wie ik ben,
en als ik loop,
dan haal ik mijn eigen er uit,
zo helemaal de maximum zo,
dan voel ik mij echt heel goed.

Maar dan
zo allee
dat is echt
bij ons thuis ook
allee, er zijn veel toffe dingen toch al gemaakt.
Dat is nog zoiets.
wat dat ik ook zo vind da' 'k voel
hoe da' 'k wou da' 'k was
maar dan niet echt,
nog veel meer
of wacht
zo de maximum zo
altijd maar stijgen
maar ge komt er gewoon
allee

toch als ge wilt
eh!?
Ha ja!
Zeg "Ja!"
Eh, ja.
Da' 's uw eigen — da' 's zueigen — Zwijgen! Zwijgen!
En dan!
maar dan zo...
Ik doe nu economische, he;
dat was van u te laten opvallen en zo.
Maar da's ook niet zo 'n grote toekomst, he.
eh soms.
(halfzingend) Al wat dat ge zelf zijt, dat willen wij weten.
't Kan mij toch niet schelen.
Nu voel ik mij heel goed.
Dat is jawel;
zo rustig, stil;
zo gewoon,
of Sint-Lukas zo.
Eh, jong,
dat is neig,
eh, ja, eh.
Zeg jong, jong!
Flut zelle nu!
Nu zelle flut!
Onnuzele trut!
Maar dan zo niet echt.
Maar ja!

(Ze draait zich plotseling om en loopt naar de coulissen.)

Allee, salut, he.

(Terwijl ze de coulissen in huppelt:)

Voila!

DOEK

*
* *

© Frank Theys 1992